

Prædiken til 2. søndag i advent

Luk. 21, 25-36

En morgen i 2007 er en ung kvinde på vej til vuggestuen med sin to-årige datter bag på cyklen. Det er nogle af deres sidste dage i København, for om fire dage skal de flytte til Nyborg sammen med deres kæreste og far, Søren Huss, der er forsanger i det danske band Saybia. Men moderen, Camilla, når aldrig at flytte til Nyborg. Den morgen, på vej til vuggestuen, rammes cyklen af en lastbil, der svinger til højre. Camilla dør på stedet. Den lille pige, Ronja, overlever med nød og næppe. Hun lægges i respirator på Rigshospitalet og kommer sig lige så stille.

Men Søren Huss' verden er med ét styrtet i grus. Han har i et splitsekund mistet sin elskede, sin livsledsager og sin datters mor. Han troede, at verden var på én måde, han troede, han vidste, hvem han skulle gå fremtiden i møde med. Nu er hun væk. Og han fik aldrig sagt farvel.

Denne verden, som vi lever i, er fuld af verdener, der går under. Når et menneske dør, er det en verden, der går under, for ethvert menneske bærer en hel verden med sig. Og derfor, når et elsket menneske forsvinder ud af vores liv – enten pga. død, skilsmisse, uvenskab eller personlighedsforændrende sygdomme – så mister vi noget vitalt, og den

verden, der falder sammen om ørene på os, kan aldrig blive den samme. Den er gået under for altid.

Hvordan står man sådan en krise igennem? Hvordan forliger man sig med, at intet længere kan blive som før? Hvad er der at fæstne sit håb til – hvad er der overhovedet at håbe på?

I evangeliet til i dag forkynder Jesus os først og fremmest, at der *er* håb. Der er håb, både når vores verdener i denne verden styrter i grus, og når denne verden til sin tid går under. For undergangen er en overgang – til noget andet. Der skal vokse noget nyt og noget andet frem, når trængslerne er stået igennem. Krisen gør stærk, hører vi ofte. Og det gør den måske, fordi ordet ”krise” netop betyder overgang. Krisen er en overgangsfasen, der har sin tid. Men efter vinter kommer vår. Og selv den mørkeste nat afløses altid af et spirende daggry. Når figentræet og alle andre træer springer ud, er sommeren allerede nær, siger Jesus.

Det betyder ikke, at trængslerne og smerten ikke er reelle nok, ikke er frygtelige nok. Og det betyder heller ikke, at det menneske, hvis verden er styrtet i grus, ikke kan finde trøst i, at tiden læger alle sår, og at det, der

ikke slår dig ihjel, gør dig stærkere – eller hvad vi nu ellers tyr til at sige og tænke i sådanne situationer.

Håb er ikke noget, vi kan give os selv. Det skal komme til os ude fra. Eller det skal komme fra troen. Og det er jo i bund og grund det samme. For tro er at fæste lid til noget uden for mig selv. Tro er at hente håb fra, at det er sandt, når Jesus i dag fortæller os, at når vi er ude ved afgrunden – eller helt ude *over* afgrunden – så står vi ”foran Menneskesønnen”. Og det betyder, at Jesus står mellem os og den absolutte destruktion og intethed. De sidste tiders trængsler eller den personlige, altomsluttende krises bundløse smerte ender ikke i intethed. Den ender ved Jesus. Jesus er den, der går med os hele vejen. Og han er den, der venter ved afgrunden. Deri, og kun fra ham, ikke fra mig selv, findes det levende håb.

”Troen og ingen” hed det album med 11 sange, som Søren Huss udgav i 2010, tre år efter tragedien. ”Troen og ingen” – måske fordi det var, hvad der var tilbage i tiden efter, at hans elskede Camilla så brat blev revet bort. Dermed vidner dette på mange måder hjerteskerende og dybt personlige album også om et spinkelt håb. Der var ikke blot ingen eller intet tilbage. Der var også troen. Troen på, at intetheden en dag igen kunne afløses af meningsfuldhed. Troen på, at når den smertefulde afsked med hans gamle verden havde fundet sted, så kunne en ny verden vokse frem.

Sangenens tekster veksler mellem den totale håbløshed; lysten til at give op og lægge sig til at dø – og så denne fornemmelse af et lillebitte håb, der ikke er til at få bugt med.

At han alligevel bliver båret af noget. Og at håbet vokser sig større og lysere med tiden. Men i begyndelsen skriver Søren Huss for eksempel sådan her om sit savn og sin længsel efter sin elskede:

Alt i mig vil med dig.
Jeg vil med, tag mig med.
Lad os danse gennem livet.

Hvad er det, der sker? Vi stod jo lige her,
Blomstrende smuk og lykkelig så du på mig.
Midt i et kys.
Lad mig gå planken ud og følge min længsels bud.

Søren Huss skriver også om, at han har lyst til at lægge sig i en fodgængerovergang og vente på, at en eller anden glemmer at stoppe op. Han har en længsel efter at dø. Måske fordi han føler sig død i levende live. Og han skriver stærkt og hjerteskerende om erkendelsen af, at intet nogensinde bliver det samme. ”Intet er og intet bliver som du og jeg”. Og han skriver om smerten ved at være tvunget til at blive her i verden, hvor han kan se alting gro omkring sig, men han må se det gro uden hende at dele det med. Men midt i alt dette udsigtsløse mørke, midt i den altoverskyggende sorg, har han sin datter. Hun bærer ham oppe, dels fordi hun kræver ham. Dels fordi hun giver ham så meget ved blot at være til, være i live, ved blot at have to små øjne, han kan kigge ind i. Og så skriver han om fornemmelsen af at være båret af et hav af udstrakte hænder, af alle dem, der kender ham og holder af ham, og som til sidst har båret ham så længe, at

han har mod til, at de giver slip på ham, for nu kan han selv holde sig oprejst og holde tanken om at leve ud igen. Smerten og trængslerne letter. Den gamle verden er væk, men han er ved at være parat og åben for, at en ny kan bryde frem.

Søren Huss udgav i 2012 et nyt album. Med hans egne ord fra dengang er albummet mindre sårbart – alt handler ikke længere om sorgen, længslen og tabet – fordi Søren Huss selv var mindre sårbar. Han var på vej videre, som han sagde. Og havde det nok så godt som de fleste. I ét af de mange interviews han gav i forbindelse med udgivelsen, sagde han endda, at nu var han klar til kærligheden igen. Efter 5 års krise var overgangen til den ny verden ved at være slut. Afgrunden og den bundløse smerte var afløst af en ny verden, som han hilste velkommen.

Jesus, Menneskesønnen, møder os ved afgrunden. Jesus kommer til os; det er kernen i adventstidens evangelietekster. Gud er en Gud, der kommer os i møde – også, eller lige præcis der, hvor alt synes at holde op. For enden af mørket, lidelsen, smerten og alt det, der ødelægger det, vi kender og holder af, for enden af alt dette ubærlige kommer Kristus til os med budskabet om, at han gør alting nyt. Det var derfor, han kom til verden julenat som barnet i krybben; som et stædigt, stærkt lys, der skinner i vintermørket.

Det er ham, vi bygger på, som vi sang det i salmen. Og fordi vi i troen er grundfæstet i ham, kan håbet – ikke frygten – være den ledestjerne vi går efter, når timen er kommet, og enden er nær. For nok skal noget gammelt gå under, og det skal det gøre un-

der smerte og trængsel, men noget nyt vil vokse frem. Noget, der i Kristus har kærligheden som sit alfa og omega. Og når vi lever i det, kan intet skille os fra hverken Gud eller alt det og alle dem, vi elsker, savner og længes efter. Amen.

Maria Louise Odgaard Møller

Balle Valgmenighed.

Salmer:

76, 77, 672, 274, 192v7, 78

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk